k tomu zaujmouti stanovisko a nabídnouti přímé důkazy, že cena říšské marky v rozhodné době tolik nečinila. Poněvadž žalovaný úřad tohoto postupu nešetřil, porušil tím předpis § 18 cit. zák., dle něhož úřad vyměřovací pochybnosti o údajích strany této s oznámením předpokládané hodnoty sděliti musí, což zakládá podstatnou vadu řízení.

Bylo proto naříkané rozhodnutí v části, ve které přepočítána byla prodejní cena za pozemky v obnosu 4000 M na 6220 K, zrušiti pro vadu řízení.

Č. 159.

Vyživovací příspěvek: I. Nařídila-li zemská vyživovací komise, vyřizujíc odvolání, aby v několika směrech doplněno bylo řízení, ale okresní vyživovací komise vyhověla příkazu jen z části, není v tom podstatné vady řízení, když zemská vyživovací komise při novém rozhodování spokojila se s neúplným vyšetřením, shledávajíc právem, že provedené zjištění stačí k posouzení věci. — II. Místní znalost poměrů u okresní vyživovací komise může v jednotlivých případech učiniti zbytečným podrobné zjišťování daní a jiných výdajů v hospodářství příslušníka povolaného.

(Nález ze dne 1. září 1919 č. 3652.)

Prejudikatura: K II. viz nález č. 18 a 55 této Sbírky.

Věc: Josef Tomaschek ve Všerubech proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Dne 9. září 1915 přihlásil stěžovatel pro sebe a manželku nárok na vyživovací příspěvek za svého syna Eduarda, nastoupivšího dne 16. srpna 1915 vojenskou službu.

Dle přihlášky je majitelem hospodářství ve výměře 8 ha pozemků a v ceně 15.000 K, zadluženého částkou 3000 K, a drží 9—10 kusů hovězího dobytka. Je stár 78 let, manželka 73 léta. Okresní vyživovací komise zamítla nárok opětovně, posledně dne 19. dubna 1918 s odůvodněním, že výživa žadatelů nebyla na práci nebo výdělku povolaného závisla a se zřetelem ku příjmu v hospodářství není ohrožena. Naříkaným rozhodnutím zamítl žalovaný úřad odvolání z důvodů první stolice.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nejvyšší správní soud toto:

Pokud stěžovatel vytýká a dovozuje nezákonnost rozhodnutí proto, že prý vyživovací komise vycházely z nesprávného právního názoru, že syn a vnučka, třeba byli placeni, nejsou cizími pomocnými silami, není stížnost důvodnou, poněvadž rozhodnutí první ani druhé stolice tento právní názor nevyslovuje. Oba úřady odepřely přiznati stěžovateli a jeho manželce vyživovací příspěvek pro nedostatek závislosti a ohrožení výživy se zřetelem k výnosu hospodářství. Výrokem tím zodpověděly otázku skutkovou, nikoli právní, jíž tedy nejvyšší správní soud přezkoumati může pouze v mezích § 6 zák. o správním soudě. Ze správních spisů

je patrno, že žalovaný úřad vycházel při tom ze skutkových okolností, že stěžovatel je vlastníkem hospodářství ve výměře 8 ha v ceně 15.000 K, zadluženého do výše 3000 K, s čistým katastrálním výnosem 159 K, se skutečným výnosem 1800 K, že chová 8—10 kusů hovězího dobytka, že je 79 let, jeho manželka pak 75 let stará a že po odchodu povolaného vede hospodářství druhý syn Petr, tedy vesměs z okolností nesporných.

Zjistil-li však žalovaný úřad na základě těchto nesporných, bezvadně vyšetřených okolností skutkově, že výživa rodičů se zřetelem k výnosu hospodářství nebyla na práci a výdělku povolaného závislou a nebyla jeho odchodem ohrožena, uvážil zřejmě všechny okolnosti pro zodpovědění otázky té rozhodné, přihlížel při tom i k tomu, že práci původně povolávaným obstarávanou vykonávají nyní osoby jiné, dospěl však k úsudku, že přes to výnos hospodářství k obživě rodičů povolaného stačí. Okresní vyživovací komise mohla otázku tu zodpověděti tím snáze, když místní znalost poměrů hospodářských, odbytových i drahotních byla jí vydatnou pomůckou, pročež i žalovaný úřad na správnost jejího úsudku právem se mohl spolehnouti. Právě vzhledem k této místní znalosti poměrů a jednoduchosti případu nebylo úřadu třeba zjišťovati podrobně výši daní a jiných výdajů, zejména když stěžovatel sám podal mu detailovaný výpočet svých příjmů, v němž sám došel k výnosu 1800 K, aniž vzal zřetel k mléku, máslu a jiným vedlejším produktům hospodářským. Potom však není tu vadnosti řízení stěžovatelem vytýkané a neměl nejvyšší správní soud důvodu učiniti opatření dle § 6 zák. o správním soudě. Pokud stěžovatel shledával vadnost v tom, že nebylo provedeno šetření, nařízené žalovaným úřadem v přípise ze dne 11. června 1918 č. 18.263, dlužno poukázati k tomu, že žalovaný úřad vyzval podřízený úřad k provedení doplnění toho pouze eventuelně vedle jiných ještě zjištění a stačila-li mu pak zjištění provedená k posouzení věci a netrval-li na provedení onoho doplnění, není důvodu v opomenutí tom shledávati vadu řízení, jež by mohla míti v zápětí zrušení vydaného rozhodnutí po rozumu § 6 zákona o správním soudě.

Bylo tudíž stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 160.

Právo volební do obcí: * Slovem »bydleti« a »bydliště« v zákoně o řádu volení do obcí ze dne 31. ledna 1919 č. 75 sb. z. a nař. rozumí se bydliště v technickém smyslu slova, t. j. zdržování se na určitém místě s úmyslem míti tam trvalý pobyt.

(Nález ze dne 1. září 1919 č. 3655.)

Věc: Arnošt Prušák ve Stankově Vsi (adv. Dr. Matouš Mandl z Plzně) proti odvolací volební komisi v Horšově Týně stran vyloučení voliče ze seznamu voličského.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se jako nezákonné.

Důvody: Na námitky podané proti seznamům voličským pro volbu obecního zastupitelstva v Staňkově Vsi vyloučen byl volič Josef Zika,